

mærke, hvis det er en Nødvendighedsartikel, det drejer sig om. Og jeg antager dog, at det er til nødvendige Varer, man bør indskrænke sig i denne Forbindelse; ændre Varer, Varer af absolut Luksuskarakter, kan der dog formodentlig ikke blive Tale om i denne Forbindelse. Men er det en Nødvendighedsartikel, skal Varen jo fremskaffes i saa stor Mængde, at der er tilstrækkeligt for Forbruget, thi hvis dette ikke bliver Tilfældet, tror saa den højtærede Minister, som har fremsat dette Lovforslag, ikke, at vi saa kommer ud for det, som vi har set gennem Krigsaarene og Aarene derefter Gang paa Gang, hver Gang der rørttes ved Varepriserne, ud for det, som med et nydannet Ord kaldes „Hamstring“? Naar dette Fænomen viser sig, bliver Samfundets, Statsmagtens Modtræk Rationering, Regulering, og hvad det alt sammen hedder, som er den nødvendige anden Side af denne Medaille, og jeg tvivler ikke paa, at hvis vi gennem en Lovgivning som den, den højtærede Minister foreslaar, paa ny skal glide ind i en Maksimalpris-, Maksimalavancepolitik, vil Konsekvensen blive en Videregaaen og Begyndelsen til at foretage Foranstaltninger i Lighed med dem, vi havde under Krigen, til at begrænse Forbruget og sikre den enkelte en vis Mængde af en Vare, saaledes at vi glider ind i alt dette, som vi dog til syvende og sidst trods Trykket af de stigende Priser nu maa være glade over, at vi er sluppet ud af. Vi glider, som sagt, ind i en Politik, som maaske var mulig, maaske var berettiget, da man stod overfor en Verden, præget af Vareknaphed, men som jeg føler mig overbevist om vil være fuldkommen umulig, og som jeg ogsaa finder er ganske uberettiget i en Tid som den, hvori vi lever, i hvilken der findes Varer nok.

Men naar jeg nu stiller det Spørgsmaal: Hvilke Midler besidder Samfundet, Statsmagten til at sikre en fair Pris? ja, saa havde den nusiddende Regering og det Parti, hvoraf den er udgaaet, Svaret fuldkommen paa rede Haand i Tiden indtil 11. April i Fjor, for da var Midlet det ganske simple, at man skulde stemme Varefordyrerne ned. Det prangede paa Plakaterne Landet over: „Stem Varefordyrerne ned! Stem disse Brødfordyrere ned! Stem det agrariske Regimente ned, som aagrer med Livsfornødenheder, som vort Land producerer, og som den arbejdende Befolkning skal bruge. Blot I gør det, saa er Sagen klar, saa kæntrer Strømmen, saa glider vi ind i en ny Tid,

som betyder en Lettelse af det Pristryk, den seneste Tid har udviklet!“ Og vi fik jo en Genklang af disse Toner forud for Septembervalget til Landstinget i Fjor, vi saa de samme kraftige Opfordringer den Gang i den socialdemokratiske Presse, paa Socialdemokratiets Agitationsplakater. Det var først Dagen efter Valget, at Befolkningen vaagnede op til den haarde Virkelighed, da den af Partiet ledede Fabrik for en Nødvendighedsartikel, som Brødet er, satte sine Priser op i Højde med dem, de private Producenter tog. Se, det var den Gang. Den Gang var Midlet grumme, grumme simpelt, da var Opgaven umaadelig let at løse: Sørg bare for, at der kommer et nyt Styre, saa oprinder der en gylden Tid! Men nu er det helt anderledes, nu har Socialdemokratiets Hovedorgan erhvervet sig en helt anden Forstaaelse af dette Problems Vanskelighed, nu er det beklageligt, at Priserne stadig stiger. Og det er sandt, det er beklageligt, at Priserne er steget til Trods for, at man kom af med Brødfordyreregimentet, med Agrarregimentet. Priserne har brudt sig fejl derom, de er gaaet deres Vej, og de er gaaet til den forkerte Side. Priserne er steget, og det er beklageligt, siger „Social-Demokraten“. Jeg er enig med „Social-Demokraten“ deri, og jeg er ogsaa enig med Partiets Hovedorgan og med Partiets Talere, der har været inde paa dette Spørgsmaal, naar man hævder, at det er sandelig ikke den siddende Regerings Skyld. Nej, det er ikke den siddende Regerings Skyld; den kan ikke gøre for det, siger „Social-Demokraten“ og siger Socialdemokratiets Ordførere, og deri har de Ret. Det er, som Hovedorganet udtaler, Verdenskræfter, Regeringen her staar overfor, de er bestemmende, og dem behersker en dansk Regering ikke. Medens indtil den 11. April i Fjor Brødpriserne var afhængige af det siddende Regimente — det var det, som drev dem i Vejret, det var det, som beskyttede disse Vareaagrere, der producerede Rugen og Hveden —, ja, saa er man naaet til en nok saa klar, en nok saa rigtig, en nok saa redelig Forstaaelse af dette Spørgsmaal, naar man nu siger, at Brødpriserne er afhængige af Rug- og Hvedepriserne, og disse dikteres atter paa de fremmede Markeder af Forhold, som den danske Regering ikke raader over, af Misvækst og Omsætningsforhold i disse Lande; disse Forhold er bestemmende paa dette Omraade, og for deres Magt maa vi bøje os. Ja, det er den rigtige Betragtning, og paa Baggrund af det, der er sket paa